

Modsætningernes sammenfald og begrebet om sejr

Den 14. september (EIRNS) – Bemærkningerne fra John Hyten, general i det amerikanske luftvåben og næstformand for Forsvarskommandoen, ved et møde i går i Brookings-Instituttet, har hårrejsende implikationer. Hyten erklærede, at han anså det for meget muligt, at der er en reel fare for en varm krig mellem Rusland og USA, eller mellem Kina og USA. Udviklingen af nye former for atomvåben og deres affyringssystemer, samt manglen på tillid i forhandlingerne – sågar manglen på forhandlinger overhovedet angående spørgsmål om strategiske våbensystemer, for eksempel mellem Kina og USA – betyder at vi, muligvis vildledt af computer-drevne systemanalytiske fejlregninger, er på vej til at "gøre det utænkelige, hvilket ikke desto mindre bliver uundgåeligt". "Jeg ved at præsidenten – Præsident Biden – og Præsident Xi har talt sammen et par gange dette år. Dette er vigtigt. Men jeg håber, at vi kan udvide den samtale hele vejen ned til militær-til-militær-niveauet," sagde han. "Vi fører samtaler om strategisk stabilitet med Rusland for at være sikre på, at vi forstår hvor vi er, ikke blot på det atomare område, men også i rummet. Vi har brug for, at denne samtale også påbegyndes med kineserne, det har vi virkelig. Vi bliver nødt til at være i stand til at sætte os ned, jeg har brug for at kunne sætte mig ned – forsvarsminister Austin, det politiske lederskab, udenrigsministeriet – og snakke om disse spørgsmål med Kina. Fordi så forskellige som vi er, har vi fundamentale, fælles mål, og det er aldrig at gå i krig med hinanden."

Hyten udtalte, at den anden tilgang uden forhandling meget vel kunne tilintetgøre verden. Han påpegede også, at sine kinesiske og russiske modstykker, som Ryabkov, insisterer på at det har været USA, der gennem handlinger som at placere

atomvåben og "defensive platforme" i Europa, har fremprovokeret denne situation. Udover dette og et par andre vigtige, men enkeltstående, opfordringer til forhandlinger har USA dog ikke indtil videre tilbudt nogen strategisk anvendelig tilgang for et "modsatrettet paradigme", eller i det mindste nogen indsigt i hvordan et sådant modsatrettet syn kunne opnås.

Forslaget om Afghanistan fra Komiteen for modsætningernes Sammenfald, fremlagt af Helga Zepp-LaRouche, kan anvendes på mange måder, hvilket, betragtet som et hele, kunne løse den nuværende selvforskyldte geopolitiske, gordiske knude. Dette forslag kan også være en rettesnor for de moralsk forvirrede i udenrigsministeriet og diverse europæiske efterretningstjenester, som stadig ikke kan begribe hvorfor eller hvordan de blev besejret i Afghanistan. Det var ikke Taliban, men deres egne forældede aksiomer, postulater og forudsætninger om virkeligheden i forbindelse med "Project Democracy"/"Permanent Revolution", specielt i en ny COVID-19-æra, som besejrede dem der. Historien skulle have lært dem, at militærmagt er det præcist modsatte af det som burde anvendes for at sikre en strategisk sejr i denne situation. Taliban må anerkendes som en forhandlingspartner; det afghanske folk må forsynes med mad og medicin; regeringsinstitutionerne, særligt de finansielle institutioner, må ikke angribes af de transatlantiske sanktioner. Betroede forhandlere, som Pino Arlacchi, der kender nationen og dens befolkning, burde gives autoriteten til at hjælpe med at påbegynde genopbygningsprocessen, herunder overgangen væk fra den angloamerikansk tilsete opiumproduktion. USA, uden militærets tilstedeværelse, burde forsøge at engagere især Kina i Afghanistan-området, således at General Hytens ønske om militærforhandlinger i det mindste baseres på en demonstration af tillid og samarbejde mellem Kina og USA i en tidligere krigszone, som ikke er af militær natur.

Idéen, den strategisk militære forestilling, fra Komiteen for modsætningernes Sammenfald er, at de ikke-dødbringende militære afdelinger af verdens respektive militærstyrker (såsom sundhedschefens afdeling i USA) kan udvides med store brigader af unge, udsendt på livreddende missioner, særligt i områder med mangelfulde sundhedsfaciliteter. Ironisk nok kunne dette meget vel være den eneste måde at forhindre et udbrud af det, som én amerikansk forsker har kaldt "byldepest 2.0", en mutation som kombinerer deltavariantens smitsomhed med noget så skrækkeligt som Ebola, Marburg-virusset eller andre sygdomme. I artiklen: "Gandhis vision for et nyt paradigme i internationale relationer, og direkte, ikke-voldelig aktion i en tid med socialt sammenbrud", skriver Helga Zepp-LaRouche: "Eftersom det er denne verdens unge mennesker, hvis fremtid allerede er truet af en kombination af pandemien og den økonomiske krise, er der brug for et perspektiv, som håndterer pandemien, og samtidig giver dem en konkret måde at hjælpe på...

COVID-19-pandemien og fremtidige pandemier kan kun klares, hvis hvert eneste land her på Jorden har et moderne sundhedsvæsen, og det kræver en langt større gruppe af trænet medicinsk personel end der nu er tilgængeligt. Der er i øjeblikket en indsats for at oprette en komite i USA, Europa og i Afrika for at organisere partnerskaber mellem universiteter, klinikker, hospitaler og medicinske faciliteter. Opgaven for disse partnerskaber er at træne arbejdsløse unge først til medicinske hjælpefunktioner og derefter til at blive medicinsk personel, baseret på Roosevelts Civilian Conservation Corps."

Under de nuværende omstændigheder i Afghanistan, som David Beasley beskrev det, er 14 millioner mennesker i fare for umiddelbart at sulte ihjel (yderligere 14 millioner ikke langt fra samme situation), og mange nationer – Iran, Pakistan, Kina, Rusland, Usbekistan, Tadsjikistan, Turkmenistan osv. – har en interesse i ikke blot at holde terrorisme under

kontrol, men i at skabe økonomiske udviklingskorridorer. Disse kan spille en rolle, ikke blot i en stabilisering, men i en fysisk fornyelse. Afghanistan er på nuværende tidspunkt et "område med negativ krumning", den bedste af alle mulige regioner hvor metoden for modsætningernes sammenfald kunne anvendes.

Den undervurdering af betydningen af Nicolaus Cusanus' diplomati for at undgå krig ved kirkerådet i Firenze i 1439, samt de strategiske krigsbetingelser hvorunder De Docta Ignorantia blev skrevet, har betydet, at Cusanus nærmest har været utilgængelig, som en tænder for dem der har allermost brug for at kende ham. Mindehøjtideligheden ved "Sorgens tåre", som fandt sted i New Jersey den 12. september, samt udtalelser fra deltagerne, særligt amerikanerne Terry Strada og Kirk Wiebe, og også udtalelserne af officerer fra byen Bayonne, var ubetingede erklæringer om en politisk intention, som faktisk kan blive den dominerende i USA, og ironisk nok, dermed i verden: Respekt for andre nationer, en lidenskabelig forpligtelse til ve og vel for alle på Jorden samt en løsning på konflikter med ikke-voldelige midler.

Modstanden, i form af den britiske kronens "Tomme Blære" (Tony Blair) og andre, ved muligvis hvad de vil, men ved ikke hvad de laver. Det problem er mere eller mindre præcist beskrevet af Caitlin Johnstone, i en artikel den 14. september, med titlen "Vores guder har ingen hoveder": "Vi befinder os på en spøgelsesagtig køretur på et planetstort hølæs på vej til Ragnarok, og der er ingen som styrer.

"Jo, ved første øjekast ser det ud som om at der er nogen som har roret... Da kigger du lidt nærmere og... det som i sidste ende styrer tingenes gang er ikke så meget personerne i institutionerne, som institutionerne selv, der opererer ud fra motiver om profit og vækst, der er indbygget i dem og er fuldkommen afskåret fra normale, menneskelige værdier... Og problemet er selvfølgelig, at disse ikke er vise og velmenende guder, men menneskeskabte

tankekonstruktioner med omkring den samme intelligens og indsigt som det vækst-frem-for-alt-værdisystem, som en kræfttumor har. De moderne guder er tankeløse, altopslugende ædedolke, kontrolleret af ingen som helst. De moderne guder har ingen hoveder". [Fremhævning i originalen.]

Billede: Chairman of the Joint Chiefs of Staff from Washington D.C, United States, CC BY 2.0 via Wikimedia Commons